

Sebastiánko spokojne vykračoval po cestičke, keď tu zrazu pred ním stál domček. Ale aký domček!? Bol celý smutný a bez farby. Tvorili ho len čierne čiary. „To je ale zvláštny domček,“ vravel si Sebastiánko. Hneď však vedel, čo má urobiť.

Z batôžka vytiahol svoje zázračné pastelky a pustil sa do vyfarbovania. To mal naozaj zo všetkého najradšej. Domček bol však príliš veľký na také malé ručičky. Zostávalo vyfarbiť iba strechu a komín, lenže to sa už Sebastiánkovi nechcelo.

Sebastiánko s chlapcom ticho stáli a počúvali.

„Toto všetko o mne hovoria a ja som z toho veľmi smutné.

Už nechcem byť veľkým autíčkom!

Chcem byť malé, pekné a čisté ako ony!“

duplo kolieskom a zatrúbilo, aby chlapci vedeli, že to myslí vážne.

„Dnes sú v móde malé a rýchle autá. Nablýskané a žiarivé.

Pomôžte mi, prosím, stať sa takým autíčkom,“ prosíkalo veľké autíčko a stieračom zotrel šmuhu z predného skla.

„Jasné, pomôžeme ti!“ vykrikol chlapec. „Kufor zrežeme, zrkadielka vymeníme, okná zmenšíme a trochu ťa kde-tu postláčame.

Budeš rovnako krásne auto ako ostatné!

Nebude vidieť nijaký rozdiel!“ s nadšením plánoval úpravu autíčka.

„Počkaj, počkaj, nie tak rýchlo! Čosi mi tu neseďí,“ dumá Sebastiánko a hovorí si pre seba: „Ak by autíčko malo byť rovnaké ako ostatné autíčka, prečo ho hneď také nevyrobili?“